

**Мартовски
музикални
дни** 1966, 1967

СЪВЪРШЕНО ИЗКУСТВО

Първият концерт на Големия оркестър на Всесъюзното радио и телевизия

При нас е Големият оркестър на Всесъюзното радио и телевизия с главен диригент Геннадий Рождественски. Гостите от Москва имаха първия си концерт на 29 март — петия ден на Мартенския музикален фестивал, и буквално зашеметиха русенската публика със своето съвършено изкуство.

Големият оркестър на Всесъюзното радио и телевизия е хомогенен апарат, способен с лекота да се справи и с най-трудните изпълнителски задачи. Щрайхът му е звучен и виртуозен, тембрисната дървена група разполага с прекрасни солисти, медните инструменти в пианисимо звучат с кадифена мекота, а в кудмилациите са способни на вулканична сила. Чудесна е звучността на този оркестър в „ti-ti“ — бляскава, обемна, негубеща и в гръмоподобно фортисимо от своята красота и цвят.

Поразяват огромната всеотдайност и самосъзнатива на всеки артист от оркестъра, високата им индивидуална музикантско-изпълнителска интелигентност, извън техническото съвършенство, което обуславя мълниеносната реакция на всяко диригентско намерение, тяхното лично преживяване на изпълняваната музика и придава особена мащабност и убеденост на музичирането.

Оркестърът се гордее с много прославени артисти-инструменталисти. Заслужилият артист на РСФСР Сергей Попов (първи тромпетист), лауреатите на международни конкурси Б. Афанасиев (първи валдхорнист), В. Симон (концертмайстор на виолончелите), А. Корнеев и Н. Зайдел (флейтисти) и много други.

Без съмнение благотворно влияние върху развитието на оркестъра е оказал контактът

му с диригент от световна величност: Оскар Фрид, Ерих Клайбер, Х. Абендрот, Леополд Стоковски, Лорин Маазел и др.

От 1961 г. главен диригент на оркестъра е Геннадий Рождественски. Нашата публика за пръв път се среща с този световно известен диригент. Първото впечатление беше поразяващо. Народният артист на РСФСР Г. Рождественски притежава виртуозна мануална техника, необикновено висока музикална култура, безупречно логична мисъл, изискан вкус, неподправен темперамент и чувство за мирка. Контактът му с оркестъра е съвършен, с неповторима лекота той осъществява всички свои художествени намерения. Рядко може да се срещне музикант-изпълнител с такава точна пропорция между верността към автора и собствената инициатива, между техническата безпогрешност и размах на фантазията, между непрекословната власт над оркестъра и доверието към него. Но ако трябва да посочим най-същественото качество на Рождественски, което предви всичко обуславя неговото художествено лице, това е подчертаното съвременно отношение към всяка песня, която изпълнява. Всеизвестна е не-

вата любов към новата музика, която той неуморно пропагандира, но това не е всичко: класическите песни под неговата палка се обгалят по новому, стават по-значими; за нас, отърсени от праха на традицията, очистени от сентиментализъм и помпозност, изпявайки най-жизнеспособно в себе си.

Имал съм възможност в Москва да слушам неговата превазходна интерпретация на последните три симфонии на Чайковски, която смятам за явление в съвременното изпълнителско изкуство, и трябва да съжаляваме, че ограниченото по време гостуване на колектива не позволява да се насладим на изкуството му и в друга светлина.

На концерта в сряда вечер бяха изпълнени Симфония №1 от Карл Хачатурян, Увертюра — „Реквием“ от Георги Иванов и прочутата, но малко позната у нас „Снитска сюита“ от Сергей Прокофиев.

Симфонията на К. Хачатурян е талантливо произведение, написано със съвременни изразни средства и пропито от очароването на арменския фолклор. Концепцията му е подчертано оптимистична, съчетаваща мъжественост и светла лирика. За качеството на изпълнението можем да съдим от нескончаемите овации, кон-

то се „разразаха“ след последния акорд.

Увертюра — „Реквием“ от Георги Иванов е много искрена творба със сполучена конструкция, водеща от първоначалното мрачно настроение през оживения и драматичен втори раздел до силно контрастиращото успокоение в кодата, където блестящо се прояви флейтистът А. Корнеев.

„Снитска сюита“ от С. Прокофиев е написана през 1914 година, когато авторът е бил едва на 23 години. В тази картина се чувствва влиянието на „Пролетното тайнство“ на 9 години по-възрастния Стравински, но своеобразният талант на автора безпогрешно се отгатва. Тук си дават среща острите дисонанси и необузданата сила с тънките колористични ефекти. Изпълнителските проблеми в това произведение са огромни, но оркестърът на Всесъюзното радио и телевизия се справи блестящо с тях. С неподражаемо майсторство и всеотдайно увлечение се изяви тук големият съветски диригент. Подлеждаха бурни овации, в отговор на които нашите гости изпяха на „bis“ антракт от операта „Лоенгрин“ от Вагнер.

Присъствувалите в залата композитори К. Хачатурян и Г. Иванов след изпълнението на техните произведения бяха топло приветствувани от многобройната публика.

Големият оркестър на Всесъюзното радио и телевизия и неговият великолепен ръководител спечелиха нашите сърца и нека пожелаем да бъдат в близко бъдеще отново наши гости.

Димитър МАНОЛОВ